

Arrest

nr. 75 096 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN TASSEL loco advocaat A. ROGGHE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren in Kut op 1 januari 1981. U bent een soennietische Arabier en zou steeds bij uw ouders in Kut hebben gewoond tot u in 2003 met uw echtgenoot in de Palestijnstraat te Bagdad ging wonen. U studeerde in 2001 af als lerares, maar hebt nooit gewerkt. Uw echtgenoot werkte bij de juridische dienst van het Ministerie van Transport, waar hij verantwoordelijke was van de geheime archieven. Op 25 augustus 2010 werd hij door twee personen van de Badr organisatie opgehaald en werd hem gevraagd enkele dossiers door te geven. Op 5 september 2010 kwamen vier personen bij u thuis naar uw echtgenoot vragen. Toen bleek dat hij niet thuis was gingen ze weg. Op 11 september 2010 kwamen diezelfde vier, samen met twee anderen

terug bij u thuis langs. Ze waren gewapend en doorzochten uw huis. Diezelfde dag nog ging u eerst naar Kut en hebt u dan via Erbil en Turkije Irak verlaten richting België, samen met uw echtgenoot (H.K.A.M.) (O.V. 6.690.796) en jullie kinderen (A.A.A.M.) (O.V. 6.690.796) en (M.S.A.M.) (O.V. 6.690.796). Op 19 september 2010 kwamen jullie aan in België en op 20 september 2011 vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 5/4/'11) en uw nationaliteitsbewijs (26/2/'85). Verder legt u tevens kopieën voor van medische documenten in verband met uw gezondheidstoestand.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw echtgenoot. In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, bovendien kon er onvoldoende geloof worden gehecht aan de manier waarop hij verklaarde te hebben gehandeld. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u **niet aannemelijk** hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees voor vervolging** in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan gewag kan worden gemaakt een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop u verklaarde te hebben gehandeld.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u, hoewel u wel enige informatie over uw werk op het ministerie van transport kon geven, er ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen recent **werkzaam** geweest te zijn als verantwoordelijke van de geheime archieven bij de juridische dienst van het **Ministerie van Transport**. Zo geeft u op enkele zeer essentiële kennisvragen foutieve antwoorden. Zo herkent u zowel uw eigen Ministerie van Transport, als het Ministerie van Olie dat hier zeer dicht bij ligt niet op de aan u getoonde foto's. Bij het zien van de foto van uw eigen Ministerie zegt u zelfs dat het een gebouw is dat buiten het centrum zou liggen (CGVS-2 p.2). Dat u, die verklaart in het hoofdgebouw van het ministerie te hebben gewerkt, de foto van uw eigen gebouw niet herkent, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw vermeende tewerkstelling aldaar. Tevens verklaart u dat het gebouw van het Ministerie van Transport in de Palestina Straat ligt en steeds op dezelfde plaats gelegen was (CGVS-2 p.3). Nochtans blijkt uit de bestudering van een stadsplan van Bagdad, dat in 2007 werd geüpdatet (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat dit Ministerie ook in de wijk Karada heeft gelegen. Ook dergelijke foutieve informatie ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaart dat het Ministerie van Transport na de val van het regime in brand werd gestoken, toch is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u er geen idee van hebt wie hierachter zat (CGVS-2 p.3). Verder zijn uw verklaringen over de sektarische samenstelling van het ministerie weinig coherent. U benadrukt dat tot op heden soennieten en zelfs christenen werken in het Ministerie (CGVS-2 p.5, 6). Later beweert u echter dat u de laatste soenniet van het complex van het Ministerie was (CGVS-2 p.15).

Bovendien kunt u **geen overtuigende bewijsdocumenten** voorleggen van uw beweerde werk voor het Ministerie van Transport. De enige twee documenten die u hiervan voorlegt betreffen kopieën, dewelke gemakkelijk repliceerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd. Bovendien dateert de waarderingsbrief ook reeds van 2001, wat dus tevens niet als bewijs van uw recente werksituatie sinds de val van het Baathregime kan dienen.

Er wordt getwijfeld of u hier na de val terug bent beginnen werken, bijgevolg maakt dit dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde daaruit voortvloeiende problemen.

Verder kunnen nog enkele **incoherenties** in uw verhaal worden bemerkt waardoor er ook er verder twijfels rijzen over de waarachtigheid van het door u ingeroepen vluchtrelaas. Zo waren over de telefoontjes die u van de Badr leden kreeg verschillende zaken op te merken. Zo wist u in eerste instantie niet precies wanneer u het eerste telefoontje kreeg, nadien herinnert u zich ineens wel dat het twee of drie dagen na de oproeping van de Badr leden was. Wanneer voor de laatste keer werd getelefoneerd weet u echter niet (CGVS-2 p.9). Over het aantal telefoontjes die u ontving in de periode tussen 25 augustus 2011 en 31 augustus 2011 kan worden gezegd dat u hierover in eerste instantie geen cijfer op kunt plakken. Bij doorvragen geeft u enkel te kennen dat het minder dan twintig keer betrof (CGVS-1 p.19). In het tweede gehoor haalt u eerst weer aan dat u niet precies weet om hoeveel telefoontjes het ging, maar denkt u dat het om tussen de tien en de vijftien telefoontjes ging (CGVS-2 p.9). Maar er heerst vooral een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote hierover. Zij spreekt over een twee à drie telefoontjes en bovendien verklaart zij dat u de telefoon wel opnam (CGVS 1018994B-1 p.6 en CGVS 1018994B-2 p.3). Ze kan zelfs zeggen wat er

tijdens dit gesprek zou gezegd zijn. Terwijl u volgens uw verklaringen de telefoon nooit opnam (CGVS-2 p.9). Wanneer uw echtgenote hiermee werd geconfronteerd gaf ze dan ook toe dat ze zelf verzonnen had wat er in zo'n gesprek zou gezegd zijn geweest (CGVS 1018994B-2 p.4). Dit versterkt nogmaals de twijfels die er al zijn omtrent de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen pas begonnen toen u weigerde de documenten door te geven. Deze weigering lijkt dus eerder de aanleiding tot de latere bedreigingen en niet het feit dat u een soenniet was. U gaf dit toe en zei dat u daarvoor nooit problemen had ondervonden (CGVS-1 p.21, CGVS-2 p.14). U verklaart daarentegen dat soennietische werknemers op gevoelige plaatsen vaak van het werk worden weggepest. Bij u zou dit echter niet het geval geweest zijn aangezien u geen gevoelige plek innam. Nochtans hebt u ervoor wel verklaard dat uw functie inhoudelijk wel zeer belangrijk en dus gevoelig was. Dergelijke inconsistente verklaringen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling. Wat er ook van zij, volgens uw verklaringen ligt het feit dat u soenniet was niet aan de basis van uw problemen, buiten enkele kleinere pesterijen, met name beledigende woorden en onrespectvolle blikken, hebt u op dit vlak geen problemen ondervonden. Deze door u aangehaalde discriminaties kunnen als **weinig zwaarwichtig en geenszins levens- of vrijheidsbedreigend** worden aanzien. Door de hogere niveaus werd u niet gepest, integendeel, ze beschouwden u al een goede werknemer en schreven u zelfs enkele dankbrieven.

Ook wat uw vermeende vervolgingsfeiten betreft kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt. Het is immers bizar dat sjeik Saad op u zou hebben vertrouwd voor het doorspelen van die dossiers aangezien u soenniet bent en geen banden heeft met Badr. Als u ermee wordt geconfronteerd dat verschillende van uw collega's toch ook leden van de Badr organisatie waren, antwoordt u dat dit slechts gewone ambtenaren waren en dat u de verantwoordelijke van de dossiers was. U ontkent op dat moment dus niet dat ze bij de Badr organisatie waren (CGVS-1 p.18). Later tijdens het gehoor doet u dit wel wanneer u erop wordt gewezen dat het toch vreemd is dat u geholpen wordt door leden van de organisatie die u vreest. U verzwakt dan hun banden met de Badr organisatie door te zeggen dat ze er vrienden hadden (CGVS-1 p.23). Nochtans blijken diezelfde collega's tijdens uw tweede gehoorwel in staat geheime documenten van de Badr organisatie te verkrijgen, hetgeen toch wijst op meer dan een gewone vriendschap met deze organisatie (CGVS-2 p.13-14). Dat u, soenniet, dan zou worden benaderd om documenten door te spelen, terwijl ze het aan hun "vrienden" konden vragen, lijkt in een dergelijke context dan ook weinig waarschijnlijk. Ook al verklaart u dat u de enige was die toegang had tot de geheime archieven van de juridische dienst (CGVS-2 p.7), feit blijft wel dat u gedurende jaren probleemloos met hen zou hebben samengewerkt. Pas op 25 augustus 2010 werd u voor het eerst door leden van de Badr organisatie benaderd (CGVS-1 p.21), nadien ging u nog gedurende een week werken terwijl u er sowieso van overtuigd was dat deze situatie de dood tot gevolg zou hebben (CGVS-1 p.19, CGVS-2 p.9, 10). Uw handelswijze is allerminst een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging. Dat u terugkeerde naar uw werk is des te meer opvallend aangezien uw belagers op de hoogte waren van uw werkplaats, aangezien het daar was dat ze u voor het eerst opwachtten (CGVS-1 p.16). Bovendien liet u uw echtgenote en kinderen zelfs nog langer thuis wonen. Op de vraag of dit niet gevaarlijk voor hen was, antwoordt u enkel dat dit nodig was om de Badr leden af te leiden. Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat u hun leven op het spel zou zetten als afleidingsmanoeuvre (CGVS-2 p.16).

Hieruit wordt afgeleid dat het **niet aannemelijk** is dat u met het oog op **vervolging** in de zin van de Conventie geïmmitueerd werd door de **Badr organisatie**.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u aanhaalt dat uw familie angst ondervond omwille van het feit dat uw **broers voor de Amerikanen werkten**. Over dit werk kunt u echter niet veel vertellen. Zo wist u bijvoorbeeld zelfs niet voor wie of welke instantie van de Amerikanen uw broer tolkte. U hebt bovendien expliciet gezegd dat hierdoor nooit problemen werden ondervonden (CGVS-1 p.5). Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen **medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève**, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten, zijnde uw identiteitskaart (dd.19/7/'10), uw nationaliteitsbewijs (19/11/'09), de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw woonstkaart, de medische documenten in verband met uw gezondheidstoestand, de twee verzendingsbewijzen van DHL en de kopieën van het bewijs dat u bent afgestudeerd, de waarderingsbrief van het Ministerie van Transport, het bewijs van uw ontslag en de medische documenten in verband met de gezondheidstoestand van uw echtgenote, wijzigen voorgaande appreciatie niet. Deze documenten

zeggen enkel iets over jullie identiteit, herkomst en gezondheidstoestand, deze worden echter niet in twijfel getrokken. Ze voegen echter niets toe aan uw asielrelaas. Ook de officiële oproeping en het aanhoudingsbevel van de Badr organisatie volstaan niet als bewijs dat u daadwerkelijk geviseerd wordt met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze kunnen enkel uw verhaal ondersteunen als uw verklaringen coherent en overtuigend overkomen, wat hier niet het geval was. Hetzelfde geldt voor de kopie van de fatwa die tegen u werd uitgesproken. Van de kopie van het document van de Badr organisatie tegen de soennieten kan worden gezegd dat u hiervan zelf aangeeft dat het niet specifiek tegen u is gericht, maar tegen alle soennieten. Bovendien hebt u nergens aangehaald dat u problemen zou ondervinden omwille van uw religie. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen pas begonnen zijn toen u weigerde dossiers aan de leden van de Badr organisatie over te maken. Zoals hierboven reeds aangehaald lijkt deze weigering eerder de aanleiding tot de latere feiten en dus niet dat u een soenniet was. Ook de kopie van het geheim document in verband met smokkelen spreekt niet specifiek over uw vervolging (CGVS-1 p.15-16). Bovendien betreft het hier kopieën dewelke gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en waardoor de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheids-probleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven. (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Kut in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. Hoewel u enkele jaren in Bagdad heeft gewoond, heeft u duidelijk nog banden met Kut. Zowel uw burgerlijke stand als die van uw echtgenoot zijn in Kut geregistreerd en jullie identiteitsdocumenten komen dus van daar. Jullie zijn ook daar gehuwd en gingen er regelmatig op bezoek bij familie (CGVS-1 echtgenoot p.6). Toen de problemen van uw echtgenoot zich voordeden, ging u trouwens eerst naar Kut (CGVS-1 echtgenoot p.20). Gevraagd waarom u daar dan niet kon blijven, kan u geen aannemelijk antwoord geven en verwijst u naar Badr die daar ook aanwezig is en zegt u dat u niet bij uw familie kan verblijven. Gezien jullie geen vrees ten opzichte van Badr hebben aannemelijk gemaakt, kan de aanwezigheid van Badr in Kut dus ook niet worden beschouwd als een reden waarom u niet in Kut kan blijven. Bovendien bent in het verleden ook steeds naar daar gegaan om bij uw ouders van jullie kinderen te bevallen. Uw ouders wonen er momenteel nog steeds (CGVS-1 echtgenoot p.6-7). Uw schoonbroers zouden zich eveneens tussen Bagdad en Kut verplaatsen (CGVS echtgenoot p.5). Daarenboven verklaart uw echtgenoot expliciet dat niemand in Kut naar u op zoek is geweest (CGVS-1 p.21). Er kan, met andere woorden, worden gesteld dat u geen afdoende redenen aanhaalt die een vestiging in Basra of Kut uitsluiten.

De veiligheidssituatie in Kut (Maysan) is actueel relatief kalm. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal grootschalige incidenten is sinds de overdracht van de controle aan de Irakese troepen (eind oktober 2008) bijzonder laag in de provincie. (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Kut, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kut in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kut aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten, zijnde uw identiteitskaart (dd. 5/4/'11), uw nationaliteitsbewijs (26/2/'85) en de kopieën van de medische documenten in verband met uw gezondheidstoestand, wijzigen voorgaande appreciatie niet. Deze documenten zeggen enkel iets over jullie identiteit, herkomst en gezondheidstoestand, deze worden echter niet in twijfel getrokken. Ze voegen echter niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich inzake de feiten en de middelen beroept op deze die door haar echtgenoot worden ingeroepen en gekend zijn bij de Raad onder dossier 84 007. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd.

De Raad oordeelde inzake verzoeksters echtgenoot middels arrest 75 095 van 14 februari 2012 als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker bevestigt zijn relaas en verklaart dat hij afdoende documenten in verband met zijn werk heeft overgemaakt. Hij brengt nieuwe documenten bij en deze documenten bewijzen dat hij en zijn gezin in Bagdad leven en het voor hen onmogelijk is om in een andere streek van Irak dan in Bagdad te leven.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert daar hij aan de hand van documenten betoogt gewerkt te hebben voor het Ministerie van Transport. Door middel van nieuwe documenten voert hij aan dat hij en zijn gezin van Bagdad afkomstig zijn. De exceptie van onontvankelijkheid van verweerder wordt verworpen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De documenten bijgebracht bij het verzoekschrift zijn niet vergezeld van een vertaling, zodat ze overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen.

Verzoeker doet, behoudens de verwijzing naar de bijgebrachte documenten inzake zijn tewerkstelling, geen poging om aan de hand van een concrete argumentatie de omstandige motivering inzake zijn ongeloofwaardig geacht asielrelaas te weerleggen. Deze motivering in de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker voert, behoudens een verwijzing naar niet-vertaalde documenten (cf. supra), geen concreet verweer inzake de motivering aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Deze omstandige motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt derhalve door de Raad overgenomen. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier omtrent de situatie in Irak toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Bijgevolg kan aan verzoekster de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Verzoekster voert geen verweer ten aanzien van de omstandige motivering inzake de subsidiaire bescherming. De motivering dienaangaande vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS